

Storslagent og vakkert!

Truls Horvei

Gled deg hvis du har billett til «Les Misérables» i Moster Amfi! Dette er på alle måter en prangende og profesjonell forestilling. Et virkelig løft for Bømlø Musikal Laug, og der alt fungerer perfekt.

Historien om Jean Valjean (Rein Alexander), de fattige, prostituerte og opprørske studenter i Frankrike på 1800-tallet, er kanskje ikke kjent for alle.

Rein Alexander imponerer i rollen som Valjean
(Foto: Per Egil Larsen)

Kort fortalt møter vi Jean Valjean som etter 19 år på straffarbeid endelig en fri mann. Han bygger seg opp og blir borgermester og fabrikkier. En av de elendige er fabrikkarbeideren Fantine (Grethe Svensen). Hun kastes på dør fordi hun har barnet Cosette utenom ekteskapet. Fantine dør midtveis i første akt, en rørende scene med den hvite sengen opplyst i mørket. Jean lover å ta seg av Cosette, som spilles av Amalie Habbestad som barn og seinere av Margrete Skorpen.

Kjærlighet og snusk

Jeans motstander gjennom hele forestillingen er politimesteren Javert (Ståle Ytterli). Vi ser ham tidlig i konfrontasjon med Jean. Vi møter ham også i forkledning blant studentene som forbereder seg på angrep bak barrikadene. Kjærlighetshistorien mellom Cosette og studenten Marius (Heine Totland) er også en vesentlig del av musikalen. Og ikke minst krovertekteparet Thenardier (Helge Jordal og Elin Hestflått), som stjeler og snusker og er foreldrene til Eponine (Brit Synnøve Johansen).

«Les Misérables» er en krevende musikal. Kjent for mange, mens jeg er blant dem som kun har hørt et knippe sanger tidligere. Det kreves mye av sangerne. I denne oppsetningen er rolleinnhaverne valgt ut med omhu. Rette folk på de rette stedene.

Rein Alexander imponerer fra første stund. Han har et stort spenn i stemmen, fra dype toner til de helt lyse. En kraftprestasjon, også fysisk. I andre akt bærer han den sårete Marius opp og ned trapper. Ståle Ytterli har også klar og god stemme. Overbevisende sunget og spilt.

Nydelig er også prestasjonene til Grete Svensen, Brit Synnøve Johansen, Margrete Skorpen, Heine Totland, Sigurd Sele som studentlederen Enjolras og unge Håvard Susaas Halvorsen som Gavroche. I tillegg har mange i ensemblet - fra horer til studenter - mindre solistroller.

En sterk historie

Lyden fungerer stort sett glimrende i amfiet. I begynnelsen av første akt var det problemer å få med teksten når koret sang. Og litt varierende stemmevolum blant noen av solistene. Seinere ble lyden upåklagelig.

Det som gjør mest inntrykket i denne oppsetningen er profesjonaliteten i alle ledd. Regissør Birgit Amalie Nilssen og hennes musikalske medhjelpere har fått maksimalt ut av det store ensemblet. Alle aktørene har en sterk tilstedeværelse, både korister og solister. Det er aldri tilfeldig hva de foretar seg på scenen.

«Les Mis...» sin popularitet skyldes blant annet den sterke historien i Victor Hugos roman. De fattiges skjebne, studentene som vil reise et opprør og blir blodig ned slått. Aktuelt til alle tider. Musikalens styrke er også de fine sangene, musikalske tema som gjentar seg og en god dramaturgi.

Etter pause handler det mye om studentopprøret. Her utnyttes Moster Amfi maksimalt. Barrikader er bygd opp fjellskråningen. De høye kulissene og ikke minst taket over musikernes plass brukes for alt det er verd. Når Enjolras veiver med det røde flagget og deretter blir skutt, berører det oss. Og det er mange rørende øyeblikk i amfiet. Sjelden bikker det over i det sentimentale.

Høydepunkt? Scenen fra vertshuset og den kjente sangen «Konge på ei kro» er praktfull. Radarparet Jordal/Hestflått er som skapt i rollene. Jordal sjarmerer og overspiller bevisst, men det trengs som motvekt til Alvoret i musikalen. Horer og horebukker i all sin vellyst er et flott skue. De to angrepene på barrikadene er løst godt. Mye skyting og smell og dramatisk snert. Ellers er det mange små gylne øyeblikk spredt utover den tre og en halv time lange forestillingen (med pause).

Musikalsk er det ingenting å utsette på. Fin balanse mellom musikk og sang. Ingenting er spart når det gjelder kostymer og frisyrrer, fra enklere plagg til prangende ballkjoler. Lyssettingen er nydelig. Som sagt er det profesjonalitet som preger forestillingen i amfiet. Når du attpåtil kan sitte i genser under åpen stjernehimmel og la sansene bli forført, da er kvelden perfekt.

«Les Misérables» i Moster Amfi-versjon sitter i deg lenge. Melodien «Kan du høre folke syng?» vil ikke ut. Dagen derpå er det ikke vanskelig å trille en sekser på terningen.